

Camellia

16

宠妾作死日常

ยุทธวิธี
ใต้เท้าผู้
ความ
โปรดปราน
ของนางสนม

月下微尘 เย่วเซี่ยวเวยจิน เขียน
มั่วหมิงฉีเมี่ยว แปล
CHEN CHUN HUNG วาด

บทที่ 503 วิกฤตและภัยคุกคามที่ซ่อนเร้น

อันถึงแทบไม่เหลือความอดทนต่อบรรดาสตรีเหล่านั้นแล้ว ต่อให้ในอดีตจะเคยมีความผูกพันกันอยู่บ้าง แต่จากการรันทาที่ตายซ้ำแล้วซ้ำเล่าตลอดหลายปีที่ผ่านมา ความรู้สึกเหล่านั้นก็แทบจะถูกกัดกร่อนไปจนหมดสิ้น ก่อนหน้านั้นระหว่างการเดินทางเขาไม่ได้เข้มงวดกับพวกนาง นั่นก็เพราะบรรดาลูกๆ ของเขาสนใจทิวทัศน์ภายนอกเช่นกัน และเมื่อมาถึงคฤหาสน์นอกเมืองแล้ว ก็เป็นอย่างที่หว่านซีกกล่าวไว้ ที่นี่จะเป็นสถานที่ซึ่งพวกนางต้องอยู่อาศัยไปตลอดชีวิตสมควรเลือกกันให้ดีสักครั้ง

ครั้งนี้ที่อันถึงพาทุกคนมาด้วย มิได้มีเหตุผลอื่นใด เพียงต้องการรับประกันว่าในอนาคต จวนจหงยงจวินอ่องจะไม่ต้องเผชิญปัญหาอันวุ่นวายมากเช่นเดิมอีก

ขณะนี้ฟี่สี่รับภาระงานมากขึ้นเรื่อยๆ นั้นย่อมหาความว่าเวลาที่เขาจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งสูงสุดก็ใกล้เข้ามาทุกที ตอนที่เขาออกจากเมืองหลวง ร่างกายของเสด็จพ่อยังพอมีช่วงที่อาการ

ดีขึ้นอยู่บ้าง ทว่าความเห็นของหมอหลวงกลับระบุว่าไม่เหมาะสมจะตรากตรำ เมื่อคำวินิจฉัยนี้ได้รับการยืนยัน ก็เท่ากับว่าความเร็วในการก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนั้นของพีสีจะยิ่งมากขึ้นไปอีก กล่าวได้ว่าในยามนี้ ต่อให้ยังมีได้ขึ้นครองราชย์ อำนาจในมือของเขาก็แทบไม่ต่างจากฮ่องเต้แล้ว

เมื่ออันถ้งครุ่นคิดถึงหลายการกระทำของคังซี เขาก็ปลันหรือตาลงเล็กน้อย ในใจรู้ดีว่าคังซียังมีแรงต้านต่อการเปลี่ยนผ่านระหว่างเก่ากับใหม่อยู่ไม่น้อย ไม่เช่นนั้น เวลานี้ก็ควรเริ่มเตรียมการให้ฮ่องเต้พระองค์ใหม่ขึ้นครองราชย์แล้ว มิใช่ปล่อยให้พีสีเป็นเพียงผู้สืบทอดที่ไร้ตำแหน่งอันชอบธรรมอยู่เช่นนี้

ทว่าเขาไม่คิดจะเข้าไปยุ่งเรื่องเหล่านี้อีกแล้ว นับแต่เหตุการณ์ครั้งก่อน แม้ภายนอกพวกเขาดูเหมือนจะกลับไปสนิทสนมกันดังเดิม ทว่าแท้จริงเป็นเช่นไร มีเพียงพวกเขาเท่านั้นที่รู้ดี อันถ้งเองไม่คิดจะยึดติดกับเรื่องนี้ต่อไป ยังเร่งหาทางหนีทีไล่ให้ตนเองอย่างลับๆ หรือกล่าวให้ถูก ก็คือหาทางหนีทีไล่เพื่อทั้งจวนจงหย่งจวินอ๋อง

ในอดีตที่ผ่านมา เหตุใดผู้ที่จักรพรรดิทรงหวาดระแวงหรือชิงชังจึงยังสามารถจบชีวิตได้อย่างสงบ ก็มีใช้เพราะในมือ

ของพวกเขาที่กำลังและไฟตายที่ทำให้ผู้คนต้องเกรงกลัวหรือ

เดิมทีเขาเคยคิดว่าความสัมพันธ์พี่น้องระหว่างพวกเขาจะแน่นแฟ้นทนต่อการทดสอบได้ แต่ความจริงกลับพิสูจน์ว่าบางครั้งต่อให้คนหนึ่งจะแข็งแกร่งดั่งศิลา เมื่อเผชิญกับคนบางคน ก็อาจเปราะบางจนไม่อาจต้านทานได้

“ท่านอ๋อง พวกหงหมินกำลังตามหาท่านอยู่ ท่านกลับมาหลบอยู่ที่นี้เพียงลำพังได้อย่างไร”

เมื่อหวานซีพบอินถังยืนอยู่เพียงลำพังที่เนินเขาเล็กๆ ใกล้คฤหาสน์ นางก็รีบเข้าไปยกายคำนับ ก่อนจะหยอกล้อระคนออกอ้อน

อินถังเห็นหวานซีมา ก็ยกมือโอบนางเข้ามาในอ้อมแขน เอ่ยเสียงแผ่ว

“เจี๋ยเจี๋ย เหตุใดถึงมาที่นี่ได้ ข้าได้ยินว่าเจ้ายังมีเรื่องต้องจัดการ จึงออกมาคนเดียว”

คำพูดยังไม่ทันจบ หวานซีก็แย้งขึ้นทันที

“ท่านต้องมีได้ออกมาเพราะได้ยินว่าหม่อมฉันมีธุระหยุกเพคะ ไม่ว่าจะดูอย่างไรรักเหมือนท่านออกมาหลบความวุ่นวายมากกว่า แต่หม่อมฉันก็ยังอยากให้ท่านรู้ว่า หากมีเรื่องใดอย่าเก็บไว้คนเดียว เขาว่ากันว่าเมื่อสามีกรรยาร่วมใจแม้กระทั่งโลหะก็ยังตัดได้ หม่อมฉันเองก็อยากลองดูเช่นกัน”

อันถั่งได้ฟังตั้งนั้น รอยยิ้มก็ผุดขึ้นบนใบหน้า เดิมทีเขาไม่คิดจะนำเรื่องวุ่นวายเหล่านี้มาบอกหวานซี รวมถึงความระแวงที่มีต่ออันเงินก็ถูกกดเก็บไว้ในใจ เพราะหากเขารับมือได้ด้วยตนเอง ก็ไม่ยากให้นางต้องกังวล ทว่าเมื่อหวานซีเอ่ยเช่นนี้ เขากลับรู้สึกว่ควรเตือนนางไว้บ้าง เพื่อไม่ให้แนวคิดของพวกเขาสวนทางกันจนก่อเรื่องขึ้นมาโดยไม่จำเป็น

หากสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพียงเรื่องน่าขันก็ยอมปล่อยผ่านไปได้ ทว่าสิ่งที่เขากังวลจริง ๆ คือเกรงว่การกระทำที่ไม่สอดคล้องกันของพวกเขา จะไปกระตุ้นให้อันเงินระแวงโดยไม่จำเป็น ซึ่งนั้นยอมไม่ใช่เรื่องเล็ก

เหตุที่อันถั่งเลือกยืนอยู่ข้างอันเงิน นอกจากความคิดเล็กน้อยในตอนต้นแล้ว ส่วนใหญ่ล้วนมาจากความสัมพันธ์พี่น้องระหว่างพวกเขาเป็นสำคัญ แต่เขาไม่เคยคิดเลยว่ความ

ผูกพันที่คอยพยุพวงพวกเขามาด้วยกัน จะเกิดรอยร้าวเพราะการ
มีอยู่ของเต๋อผิน

อินเจินอาจจะรู้สึกผิด และคิดว่าเพียงเอ่ยคำขอโทษ
เรื่องก็จะผ่านไปได้ แต่ในใจอินถึงกลับรู้สึกถึงวิกฤตของอนาคต
ตนเองและครอบครัว อินเจินอาจเห็นแก่ความสามารถของเขา
และความรู้สึกผิดที่มีต่อทั้งจวน จึงปฏิบัติต่อเขาและลูก ๆ
เป็นอย่างดี ทว่าในอนาคต หากผู้ขึ้นครองราชย์มิใช่หงฮุย ไม่สิ
ต่อให้เป็นหงฮุยจริง เส้นทางข้างหน้าก็ยังเต็มไปด้วยความ
ไม่แน่นอน ผู้ใดจะรับประกันได้ว่าพวกเขาจะได้รับการคุ้มครอง
ตลอดไป

เมื่อคิดมาถึงจุดนี้ ความคิดของอินถึงก็เปลี่ยนไป
ไม่เพียงเท่านั้น เขายังต้องช่วยเหลืออินเอ๋อด้วย เพราะนั่นคือ
พี่น้องที่ไม่่ว่าเขาจะทำได้ ก็สนับสนุนเขาเสมอ และไม่เคย
สงสัยเขาเลยแม้แต่หน่อย

“พวกเจ้าถอยไปก่อน”

อินถึงโบกมือสั่งให้ป่าวที่ปรนนิบัติรอบข้างถอยออกไป

หลินจูจี้วกับทิงอวี่และคนอื่นๆ เข้าใจในทันที ต่างคำนับทั้งสองก่อนจะถอยออกไปอย่างรู้หน้าที่ พวกเขาไม่ได้ไปไกลนัก เพียงแต่เว้นระยะจนไม่ได้ยินบทสนทนา แต่หากมีคำสั่งก็สามารถกลับมาได้ในทันที ระยะห่างเช่นนี้ พวกเขาคุมได้อย่างแม่นยำมาโดยตลอด

หว่านซีเห็นอันถึงสั่งให้หลินจูจี้วและคนอื่นๆ ถอยออกไป กอดมุ่นคิ้วเล็กน้อยไม่ได้ เรื่องที่ไม่อาจให้คนสนิทรู้ ย่อมหมายความว่าสถานการณ์ร้ายแรงกว่าที่นางคิด

“ท่านต้องพบเรื่องลำบากเข้าหรือเพคะ”

“จะว่าเป็นเรื่องลำบากก็ไม่เชิง แต่จะว่าไม่ลำบาก ในอนาคตก็อาจเอาชีวิตพวกเราได้”

อันถึงเอ่ยด้วยสีหน้าเคร่งขรึมจริงจังกว่าครั้งไหน หากเขาเปิดปากเช่นนี้ ก็คือเขาตัดสินใจจะบอกทุกอย่างกับหว่านซีแล้ว

หว่านซีได้ฟังเช่นนั้น หัวใจก็สั่นไหว นางนึกถึงคำพูดก่อนหน้านี้ของอันถึง ทั้งสองแทบไม่เคยปิดบังกัน แม้ไม่ถึงกับสื่อใจถึงใจกันทุกเรื่อง แต่ก็มีคามเข้าใจกันอย่างยิ่ง ประกอบกับเหตุการณ์ช่วงนี้ นางก็พอจะเดาได้บ้าง

“ท่านต้องตัดสินใจแล้วหรือเพคะ”

หว่านซีเอ่ยถามเบาๆ เมื่อเห็นว่าอินถึงเจียบไป

สิ้นประโยคของนาง สายตาคืนถึงก็จับจ้องมายังหว่านซีบนใบหน้าปรากฏแววเข้าใจ เขารู้ดีว่าเจียวเจียวของเขาไม่เหมือนสตรีทั่วไป เรื่องใดๆ นางมักจะรับรู้ได้ก่อนผู้อื่นเสมอ นางเป็นเช่นนี้ก็ดีเหมือนกัน อย่างน้อยก็ย่อมดีกว่าทุกคนอื่นเล่นงานแล้วยังไม่รู้ตัว

อินถึงตั้งสติ ดวงตาดายแววแน่วแน่ มุมปากยกขึ้นอย่างไม่รู้ตัว

“ความสัมพันธ์พี่น้องหลายปี ยังสู้ต่อผืนที่ไม่เคยเห็นเขาอยู่ในสายตาไม่ได้ ว่าจะเรียกว่ารักพี่น้อง หรือเนรคุณ ใครกันจะตัดสินใจได้ พี่สี่ของข้าขัดแย้งในตัวเองเกินไป ที่เสด็จพ่อเคยกล่าวถึงเขาว่า ‘อารมณฺ์แปรปรวนยากคาดเดา’ นั้นมิได้ผิดไปจากความเป็นจริงสักเท่าไร แต่แล้วจะอย่างไรได้ บางเรื่องไม่อาจผิน เมื่อเป็นเช่นนั้น เราก็ได้แต่ฉวยโอกาสนี้ พัฒนากำลังในมือให้มั่นคง ต่อให้ภายนอกมีเหตุคล้ายกัน แม้อาจไม่ถึงขั้น

กระทบกระทั่งต่อสู้จนตายกันไปข้าง อย่างน้อยก็ทำให้อีกฝ่าย
ไม่กล้าคิดการใดโดยง่าย”

หวานซีฟ้างจบ บนใบหน้าก็อดเผยแววเห็นพ้องอยู่
หลายส่วนไม่ได้ ก่อนหน้านั้นนางไม่รู้ว่าในใจอันถึงคิดการใดอยู่
ทว่าบทเรียนจากชาติก่อนสอนให้นางเข้าใจดี การนำชีวิตของ
ตนไปฝากไว้ในมือผู้อื่น คือการตัดสินใจที่โง่เขลาที่สุด

“ในเมื่อท่านอ่องตัดสินใจแล้ว หม่อมฉันยอมทุ่มกำลัง
สนับสนุนการกระทำของท่านอ่องอย่างเต็มที่ ส่วนเรื่องอื่นๆ
มีสิ่งใดจะสำคัญไปกว่าท่านอ่องและบุตรทั้งหลายอีกเล่า”

สีหน้าหวานซียังคงสงบนิ่ง เห็นได้ชัดว่านางรู้ดีเหนือผู้ใด
ว่าสิ่งใดคือเรื่องสำคัญที่สุด

บางทีผีเสื้ออาจปฏิบัติต่อครอบครัวของพวกเขาไม่เลว
เพียงแต่ทั้งหมดนั้นล้วนเกิดขึ้นภายใต้เงื่อนไขบางประการ
เมื่อเกินขอบเขตนั้นไป เขาย่อมยอมรับไม่ได้ และพวกเขาเอง
ก็ยอมรับไม่ได้เช่นกัน เพราะไม่มีผู้ใดเกิดมาเป็นหนี้บุญคุณของ
ผู้ใดแต่กำเนิด

เต๋อผินเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดพี่สี่จริง แต่นั่นเกี่ยวอันใดกับพวกเขา นางลงมือกับพวกเขาครั้งแล้วครั้งเล่า เหตุใดพวกเขาจะทำได้เพียงป้องกันตน แต่ไม่มีสิทธิโต้กลับ

กล่าวกันว่า การเป็นคนควรเอาใจเขามาใส่ใจเรา หากพี่สี่หวังให้พวกเขาเสียสละโดยไม่หวังสิ่งใดตอบแทน นั้นย่อมเป็นความคิดที่ผิดพลาด แม้กระทั่งตำแหน่งของเต๋อผินกับพวกเขา ในใจของพี่สี่ยังมีลำดับก่อนหลัง ในใจอื่นถึงก็เช่นเดียวกันสำหรับเขาแล้ว ระหว่างพี่สี่กับหวานซีและบุตรทั้งหลาย เขาย่อมต้องแยกแยะความสำคัญให้ชัดเจน

“พี่สี่คิดว่าตนกัมหวัแล้ว เรื่อก่อนหน้าก็ถือว่าได้ผ่านพ้นไป แต่สำหรับข้า เหตุการณ์เหล่านั้นเปรียบเสมือนสัญญาณเตือนที่ข้าจำต้องพิจารณาอย่างละเอียด เพราะขนาดเขายังไม่ขึ้นครองราชย์ก็ทำให้ข้ารู้สึกถึงอันตรายได้แล้ว หากวันหนึ่งขึ้นสู่ตำแหน่งจริง ข้าจะอยู่ต่อไปอย่างไร ในเมื่อไม่มีความแน่ใจเต็มสิบ ก็ได้แต่ต้องเปิดเส้นทางใหม่ขึ้นมาอีกสาย ทำยที่สุดแล้ว ข้าไม่ได้มีเพียงตนเอง แต่ยังมีพวกเจ้าอยู่ด้วย”

ยามอันถึงเอย่ถ้อยคำเหล่านี้ ดวงตาของเขามีดครีမ်แฝงความหมายล้าลึกอยู่หลายส่วน

หว่านซืออิงแอบอยู่ในอ้อมแขนของอินถ์ถึง กลืนอายคุนเคย ทำให้นางอ่อนใจเป็นอย่างยิ่ง แต่ในใจนางรู้ดี ความอ่อนใจนี้เป็นเพียงชั่วคราว วิกฤตมิได้สลายไปเพราะการขึ้นครองตำแหน่งของยงชินอ่อง ตรงกันข้าม กลับจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงนับไม่ถ้วน รวมถึงภัยคุกคามที่ซ่อนเร้น หากพวกเขาหวังจะใช้ชีวิตอย่างสงบสุข และปกป้องทุกสิ่งที่มีอยู่ในตอนนี้ ก็จำเป็นต้องเตรียมการให้มากยิ่งขึ้น

“ท่านอ่องควรเข้าใจว่า ผู้ที่อยู่เบื้องบนมักมองผู้ที่อยู่เบื้องล่างจากมุมสูง พวกเขาคิดว่าการก้มหัวของตน คือการชดเชยที่ดีที่สุดให้ผู้อื่น พี่สวี่ในอดีตอาจไม่เป็นเช่นนี้ แต่เมื่อสถานะเปลี่ยน หัวใจก็ยอมแปรเปลี่ยนไปเช่นกัน ชะตากรรมของเต๋อผินยอมไม่ได้หนัก หม่อมฉันได้ยินมาว่าสภาพของนางในตอนนี้อย่ำแย่อย่างมาก อาจอยู่ได้อีกไม่นาน พังดูเหมือนข่าวดี แต่ด้วยนิสัยของเต๋อผิน นางยอมไม่ยอมรับจุดจบเช่นนี้ นางจะใช้ความตายของตนลากคนอื่นลงไปด้วย หรือไม่แน่ว่าอาจบีบให้พี่สวี่ปล่อยองค์ชายสิบสี่ก็เป็นได้”

ขณะเอ่ยถ้อยคำเหล่านี้ หวานซืออดไม่ได้ที่จะกะพริบตาให้อินถ์ แววดาเจ้าเล่ห์ฉายชัด

กล่าวตามตรง แม้แต่หว่านซีเองก็ไม่อาจเข้าใจได้ว่า
เต๋อผินมีความรู้สึกเช่นไรต่อองค์ชายสิบสี่ ความสัมพันธ์ของ
แม่ลูกคู่นี้ ทั้งรักทั้งชัง ถึงขั้นหักหลังกันเพื่อผลประโยชน์ และ
ในยามที่ผู้คนคิดว่าพวกเขาจะถึงคราวแตกหัก กลับยังสามารถ
ยอมสละเพื่อกันและกันได้ นับเป็นการดำรงอยู่ที่เต็มไปด้วย
ความขัดแย้งอย่างแท้จริง

“ก็ต้องดูว่านางมีความสามารถถึงเพียงนั้นหรือไม่”

อินถึงหัวเราะเยาะเสียงเย็น ทว่าในใจกลับคิดว่า เพื่อ
ไม่ให้กระทบแผนการของเขา ถึงเวลาแล้วที่จะต้องส่งเต๋อผินไป
ถึงปลายทางของนาง

บทที่ 504 ปมในใจยากคลี่คลาย

เต๋อผินซึ่งอยู่ไกลถึงในวัง ยังไม่รู้เลยว่าตนกำลังเข้าใกล้ความตายขึ้นทุกขณะ

ยามนี้นางลากสังขารที่ป่วยหนักประคองชีวิตอยู่ในตำหนักหยงเหอ การเปลี่ยนแปลงทุกอย่างรอบกาย รวากับค่อยๆ กลายเป็นเลื่อนรางว่างเปล่า ข้างหูคล้ายได้ยินเสียงอีกทีก็ เอะอะ และแหลมสูง รวากับมีดคมกริบคอยกระหน่ำกระแทกโสตประสาทและหัวใจของนางเล่มแล้วเล่มเล่า บัดนี้สมองของนางราวตกอยู่ในความว่างเปล่าอย่างไร้สาเหตุ ทุกสิ่งรอบตัวเลื่อนรางพรั่มัวลงไป ในขณะที่ความทรงจำในอดีตกลับผุดขึ้นมาในหัวความคิดไม่หยุด หลอกหลอนทรมานเส้นประสาททุกเส้นของนาง

เต๋อผินนอนอยู่บนเตียง ดวงตาปิดสนิท ใบหน้าอิดโรยชราภาพ ผิวเหลืองซีดชุ่มเหงื่อ ริมฝีปากที่แห้งแตกเล็กน้อย ขยับพึมพำไม่หยุด รวากับกำลังตะโกนด่าทอใครบางคน

“อุหยาซือ...นางแพศยา ยังไม่คุกเข่าให้ข้าอีกหรือ...”

แต่อดินเงยหน้าขึ้นมองสตรีเบื้องหน้าที่ทั้งสูงศักดิ์
สง่างาม และอยู่เหนือผู้ใดทั้งปวง เมื่อเห็นว่านั้นคือถกภัยเพย
แต่อดินก็ชะงักงัน ความรู้สึกที่แยกไม่ออกระหว่างความจริงหรือ
ความฝันทำให้นางกระวนกระวายเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะเสียง
ตวาดนั้น ทำให้สองขาอ่อนยวบ หลุดคุกเข่าลงกับพื้นโดยไม่รู้ตัว

“...พระสนม...ป่าว...”

แต่อดินจ้องมองใบหน้าที่คุ้นเคย ลำคอตีบตันพูดไม่ออก
นางพิมพ์คำเรียกขานที่หวาดกลัวที่สุด ทุกอย่างราวกับ
ย้อนกลับไปในอดีต ถกชื่อยังคงเป็นภัยเพยผู้สูงศักดิ์ ส่วนตนนั้น
เป็นเพียงนางกำนัลต่ำต้อยข้างกาย ไม่ว่ารูปโฉม ฐานะ หรือ
ตำแหน่ง ล้วนเทียบไม่ได้แม้เพียงเศษเสี้ยว แต่นางไม่ต้องการ
ยอมรับชะตา อยากขึ้นสู่ที่สูง อยากพลิกชีวิต นางจึงฉวยโอกาส
ล่อลวงคังซี ทุกอย่างเหมือนจะราบรื่น ทว่าก็เหมือนไม่ราบรื่น
แม้ทุกสิ่งจะเปลี่ยนไปแล้ว แต่ก็ราวกับว่าย้อนกลับสู่จุดเริ่มต้น
อีกครั้ง

“นางแพศยารู้ตัวด้วยหรือว่าตนเป็นป่าว มิใช่ว่าเจ้าอยาก
อยู่สูง อยากเหยียบข้าลงใต้เท้าหรือแล้วตอนนี้เล่า”

ถังกุ้ยเพยก้าวเดินอย่างสง่างามเข้ามาช้าๆ ระยะที่หัดสั้นลงทำให้เต๋อผินหวาดกลัวโดยไม่รู้ตัว ร่างกายขดแน่นขึ้นยิ่งกว่าเก่า

“ตอนนี้รู้จักกลัวแล้วหรือ แล้วเรื่องที่เจ้าทำกับข้าและเจ้าสี ใครเป็นคนสั่งการกันแน่ เจ้ามิได้คิดว่าตนได้รับความโปรดปรานจากฮ่องเต๋อ รู้ใจพระองค์หรือหรือ แล้วตอนนี้เล่า เหตุใดถึงจบลงเช่นนี้ ไกลตายแล้วยังมีอาจเป็นแม่แต่เพยสักตำแหน่ง...”

เสียงถังกุ้ยเพยพลันแหลมสูง แผ่การยับยั้งทุกถ้อยคำ กัดตันทนต่อผินไม่กล้าแม้แต่จะเงยหน้า ทำได้เพียงยอมรับคำตำหนิ

“ดูเจ้าสี บ่าวก็คือบ่าว ต่อให้สวมชุดหงส์ ก็ไม่ใช่ฮองเฮา เป็นเพียงไก่อุปาที่ไฝผื่นจะแย่งชิงทุกอย่างของผู้อื่น เจ้าคิดจริงหรือ ว่าที่เจ้ามาถึงจุดนี้ได้ เพราะฮ่องเต๋อทรงเห็นค่าเจ้า ไม่ใช่เลย เป็นเพราะสถานการณ์ในเวลานั้น บีบให้ฮ่องเต๋อต้องใช้มากไ้ฐานะอย่างเจ้าเปิดทางใหม่ หากเจ้าคงความอ่อนน้อมเช่นเดิมได้ตลอด เจ้าคงทะยานขึ้นสูงได้แล้ว แต่น่าเสียดาย บ่าวก็คือบ่าว เมื่อมีอำนาจเพียงนิด ก็ลืมรากเหง้าของตนเองไปเสียสิ้น”

“ไม่...ไม่ใช่เช่นนั้น! หากฮ่องเต้ต้องการเพียงหมากตัวหนึ่ง เหตุใดต้องยกข้าขึ้นเป็นเต๋อเฟย!”

เสียงของเต๋อผินแหลมบาดหู สีหน้าบิดเบี้ยว นางไม่ยอมรับความจริง

“อ้อ? แล้วเหตุใดตอนนี้เจ้าจึงกลับมาเป็นเต๋อผิน แม่ป่วย ใกล้ตาย ฮ่องเต้ก็ไม่ยอมมาเยี่ยมสักครั้ง เจ้าอย่าคิดว่าพระองค์ไม่รู้เรื่องที่เจ้าทำ ในวังนี้ หากฮ่องเต้ทรงอยากรู้เรื่องใด ก็ไม่มีสิ่งใดปิดบังได้ และเจ้าสี่ก็สมกับที่ข้าเลี้ยงดูขึ้นมา เจ้าทรمان เขามาหลายปี บัดนี้กลับทำให้เขาจดจำเพียงข้าเป็นมารดาของเขา สมใจเจ้าแล้วสิ!”

ถงกู่ยเฟยเยาะเย้ย ยิ่งเห็นเต๋อผินเจ็บปวด นางก็ยิ่งพอใจ

เต๋อผินมองสีหน้าผู้ชนะของถงกู่ยเฟย ใจยิ่งอัดอั้น นางกริรธรรง ตะโกนว่าฮ่องเต้ยังมีนางอยู่ในใจ อยากตะโกนว่า อั้นเงินคือบุตรของนาง แต่ทุกถ้อยคำกลับแตกสลายภายใต้รอยยิ้มของอีกฝ่าย

“ไม่!!!”

เสียงกรีดร้องแหลมสูงฉีกความเงียบของตำหนักหย่งเหอ ปลุกให้อันหมั่มั้วที่เฝ้าอยู่ข้างเตียงสะดุ้งตื่น รีบลุกขึ้นมองไปรอบๆ เห็นเพียงเต๋อผินคิ่นร่น นางรีบเข้าไปเรียกเบาๆ

“พระสนม...พระสนมเพคะ...”

เต๋อผินสะดุ้งตื่นจากฝัน เห็นใบหน้าอิดโรยของอันหมั่มั้วยังมีแววตื่นตระหนกอยู่ นางก็ยืนมือออกไปคว้าอีกฝ่ายแน่น สายตามองไปรอบด้าน จนแน่ใจว่าเป็นอันหมั่มั้วและเครื่องเรือนคุ้นตาในวัง จึงค่อยสงบลง

ที่นี้คือตำหนักหย่งเหอของนาง ต่อให้นางไม่ใช่เต๋อเพยแล้วก็ยังคงเป็นเจ้าแห่งตำหนักนี้อยู่ ถึงก๊วยเพย...ไม่สิ นางแพศยาถงเจียชื่อนั้นตายไปนานแล้ว ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่คือนางผู้ที่ชนะคือนาง แต่เมื่อนึกถึงถ้อยคำสุดท้ายเหล่านั้น นางก็อดล้งเล่ไม่ได้ว่า ในอดีตตนตัดสินใจผิดหรือไม่ หากนางไม่โยนความตายของเจ้าหูกไปให้เจ้าสี หากนางไม่ผูกอดีตอันต่ำต้อยของตนเข้ากับเขา นางจะเดินมาถึงจุดนี้หรือไม่ และจะถึงกับส่งเจ้าสีไปเป็นบุตรของถงเจียชื่อยด้วยมือตนเองหรือไม่

ความคิดวอกวนสับสนพลันตาโถม ทำให้เต๋อผินแยก ไม่ออกว่าอะไรคือความเสียใจ อะไรคือความไม่เสียใจ ร่างกาย ที่อ่อนแออยู่แล้ว ยิ่งทรุดหนักจากฝันร้าย ดวงตาแดงก่ำจาก เส้นเลือดฝอยที่ปรากฏชัดเจน สีหน้าตื่นตระหนก ไม่เหลือเค้า ความได้ใจโอหังในอดีตแม้แต่บัดนี้

เต๋อผินมิใช่ไม่เคยพยายามปลอบตนเอง นางย้ากับ ตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่าว่านี่เป็นเพียงความฝัน ทว่าความฝันนี้กลับ กะทันหันและถี่เกินไป หากนางไม่แน่ใจว่าคนรอบข้างยังคงเป็น คนเดิม นางแทบจะคิดว่าตนถูกใครบางคนวางแผนเล่นงาน อีกครั้ง

อันหมัวมัวที่อยู่ข้างกายไม่อาจรับรู้ถึงความคิดของ เต๋อผิน นางเพียงใช้ผ้าเช็ดหน้าบิดหมาด เช็ดเหงื่อบนหน้าผาก ให้เต๋อผิน ก่อนจะเรียกอวี๋ซินและคนอื่นๆ ให้มาช่วยกันเปลี่ยน เสื้อผ้าชุ่มเหงื่อเป็นตัวใหม่ที่แห้งสะอาด เมื่อจัดการทุกอย่าง เรียบร้อยแล้วและหันกลับมาดูอีกครั้ง เห็นเต๋อผินอิดโรยทั้งกาย ใจ รวากับแก่งไปยี่สิบปี อันหมัวมัวก็อดถอนถอนใจไม่ได้ ครั้นนี้ถึงถ้อยคำที่เต๋อผินละเมอพึมพำยามหลับฝัน นางย่อม เข้าใจดี ว่าสิ่งใดกันแน่ที่รบกวนจิตใจของเจ้านาย

เรื่องราวในอดีตมิใช่สิ่งที่อยากปล่อยวางก็จะปล่อยวางได้ ยิ่งไปกว่านั้น เต๋อผินผู้นี้ก็ไม่เคยปล่อยวางได้เลยสักครั้ง มิฉะนั้นนางคงไม่ผลักยงซินอ่องให้ห่างออกไปถึงเพียงนั้น และคงไม่ทำให้ตนเองตกอยู่ในสภาพเช่นวันนี้ สุดท้ายแล้ว ทุกอย่างล้วนเป็นการเล่นตลกของชะตา ความแค้นในอดีตดูเหมือนจะจางหายไปพร้อมกับการตายของบางคน แต่ความจริงกลับยังคงแทรกซึมอยู่ทุกแห่งหน และส่งผลกระทบต่อนักเขาอยู่ทุกขณะ

เต๋อผินเอนกายพิงหมอน เสื้อผ้าที่แห้งสะอาดทำให้นางรู้สึกสบายขึ้นเล็กน้อย ร่างกายจึงผ่อนคลายลงบ้าง ทว่าความตื่นตระหนกที่กดทับอยู่ในอกยังไม่จางหาย ราวกับมีก้อนหินหนักถ่วงอยู่ในใจ ชวนให้อึดอัดยิ่งนัก นางไม่ยากหวนคิดถึงตนเองในฝัน ที่จะต่ำต้อยหรือพ่ายแพ้เพียงใด บัดนี้นางต้องการเพียงหลุดพ้นจากกับดักนี้โดยเร็ว เพราะในใจรู้ดี หากยังออกไปไม่ได้ จุติของนางก็จะไม่ต่างจากสนมที่สิ้นความโปรดปรานคนอื่น ๆ ตายไปอย่างอเนจอนาถ

นางจะยอมให้เป็นเช่นนั้นได้อย่างไร

แต่เมื่อคิดถึงอันเจิ้งที่ก่อเรื่องจนถูกกักบริเวณ แล้วนึกถึงอันเจินที่บัดนี้ถูกบันทึกนามกลายเป็นบุตรชายของถงเจียซือ

ครานี้นางก็เริ่มเสียใจจากกันบึ้งหัวใจ ว่าเหตุใดตนจึงมอบบุตรชาย
ที่ดีพร้อมเช่นนั้น ให้นางแพศยาถกเจียชื่อนั้นด้วยมือตนเอง

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้น ดวงตาที่ไร้แววของเต๋อผินก็ขยับ
เล็กน้อย สายตาเลื่อนลอยกวาดมองไปรอบๆ ก่อนจะหยุดลง
ที่อันหมัวมัว นางเอ่ยด้วยน้ำเสียงราบเรียบคล้ายถามผู้อื่น แต่
ก็คล้ายพึมพำตนเอง

“อันหมัวมัว เจ้าว่าข้ายังมีโอกาสแก้ไขทุกอย่างหรือไม่”

พูดจบ เต๋อผินก็หลับตาลง ซ่อนความหวังที่แม้แต่นาง
เองก็ไม่เชื่อถือไว้ภายใน ใจกลับเร่งคิดคำนวณว่าจะหลีกเลี่ยง
เคราะห์กรรมครั้งนี้ได้อย่างไร

ผั่งคังซิ่นนั้นไม่จำเป็นต้องคิดแล้ว ตั้งแต่นางถูกนางเด็ก
กัวลัวหลัวชื่อนั้นวางแผนเล่นงาน คังซิ่นก็แสดงจุดยืนชัดเจน
นางเองก็ไม่อาจเชื่อได้ว่า ผู้ที่เคยล่าหงส์มาตลอด จะมีวันที่ถูก
หงส์จิกตาจนบอด แม้แต่ป้าของกัวลัวหลัวชื่อนั้นก็เฝ้าเฟย ยังทำ
ได้เพียงเสมอกับนาง ทว่านางกลับถูกเด็กสาวที่ไม่เคยเห็นค่า
หลอกเล่นงานได้อย่างสาหัส

หมอหลวงกล่าวว่าร่างกายของนางต้องได้รับการบำรุง แต่นางป่วยมานานเกือบสองเดือนแล้ว ยาและของบำรุงก็กินไปไม่น้อย ทว่ากลับไม่เห็นวีแววดีขึ้น เจ้าสี่ซึ่งแต่ก่อนยังมาคารวะ นางที่หน้าตำหนักหย่งเหอ บัดนี้กลับหายหน้าไป ฮ่องเต๋ยงแล้วใหญ่ เขาย้ายไปพักที่สวนฉางซุนเป็นเวลานาน กว่านางจะรู้ข่าว ก็ได้ยินจากปากอันหมั่มมัว การเปลี่ยนแปลงเช่นนี้ จะไม่ให้เกิดมากและกังวลได้อย่างไร

เดิมอันหมั่มมัวตั้งใจจะป้อนน้ำให้เต๋อผิน แต่เมื่อได้ฟังคำถาม มือที่เพิ่งยกขึ้นก็ชะงักค้าง นางเงียบไปครู่ใหญ่ ก่อนจะเอ่ยปลอบด้วยเสียงแหบพร่า

“พระสนม ยงซินอ่องยังคงกตัญญูต่อท่านอยู่ มิฉะนั้น หากเป็นไปตามธรรมเนียมเหยียบตำยักสูงในวังหลวง ยากับของบำรุงของท่าน เกรงว่าบัดนี้อาจได้ไม่ครบถ้วน กระทั่งอาหารของพวกบ่าวไพร่เอง ก็คงยากจะรับประทานได้”

“จริงหรือ เช่นนั้น หากข้าอยากพบเจ้าสี่ เขาจะยอมมาพบข้าหรือไม่”

ดวงตาต่อผืนสว่างวาบขึ้นในทันที นางเข้าใจผิด คิดว่ายังมีหนทางอยู่ ใบหน้าจึงฉายแววคาดหวังออกมา

อันห่มัวมัวมองต่อผืนที่เป็นเช่นนั้น ใจก็อดปวดร้าวไม่ได้ หากรู้เช่นนี้แต่แรก ไยต้องทำให้ทุกฝ่ายเดินมาถึงจุดนี้ด้วยฐานะและอำนาจของยงชินอ่องในตอนนี การเอื้อเฟื้อดูแลพวกนางไม่ใช่เรื่องยาก แต่จะให้แสดงความกตัญญูดั้งเดิม หรือยอมให้พระสนมเรียกร้องทุกสิ่งทุกอย่างเช่นที่เคยเป็นมา คงเป็นไปได้ยากแล้ว สิ่งที่พระสนมกระทำในอดีต อย่าว่าแต่ตัวยงชินอ่องเองเลย แม้แต่พวกนางที่มองดูอยู่ด้านข้างก็ยังรู้สึก ว่าพระสนมทำเกินไปนัก

ก่อนหน้านี้ ฮ่องเต๋ยังเห็นแก่ความผูกพันเก่า ต่อให้มีผู้เหยียบย่ำ ก็เป็นเพียงเปลือกนอก ไม่ถึงขั้นทำให้เลือดตกยางออก แต่บัดนี้ เมื่อฮ่องเต๋ปล่อยมือไม่เหลียวแล ต่อให้พวกนางมีเล่ห์กลเพียงใด ก็ยากจะรับมือไหว

“ยอมได้พะคะ เพียงแต่ระยะนี้พระวรกายฮ่องเต๋ไม่แข็งแรง และไม่อาจขาดยงชินอ่องได้ ยงชินอ่องจึงอยู่ที่สวนฉางซุนเป็นส่วนใหญ่ แทบไม่กลับเข้าเมืองหลวงเลย อีกทั้งเวลานี้ปาวก็ไม่อาจ

ส่งข่าวออกไปได้ง่ายดาย เพราะฝ่ายในต่างจับตาทุกความเคลื่อนไหวของตำหนักหย่งเหออยู่”

อันหมั้วมัวไม่อาจพูดความจริงออกไปตรงๆ จึงได้แต่หาข้ออ้างปิดบังไปก่อน ทว่าการที่เต๋อผินฝั้นร้ายซ้ำแล้วซ้ำเล่า กลับทำให้นางปวดหัวนัก

ปมในใจนี้ หากไม่คลี่คลาย ผู้ที่นอนไม่ได้นอนไม่หลับ ย่อมมิใช่มีเพียงเต๋อผินคนเดียว

เต๋อผินในยามนี้ สูญเสียความเจ็บปวดแสบแสดในอดีตรวมไปกับคำพูดของอันหมั้วมัวฟังดูสมเหตุสมผล นางจึงมิได้สงสัย เพียงกำชับซ้ำแล้วซ้ำเล่า

“ไม่ว่าเจ้าสี่จะเข้าเมืองหรือไม่ ข้าจะต้องส่งไปไม่ขาด ข้าไม่เชื่อว่า พวกหญิงแพศยาในวังหลัง จะขัดขวางการส่งข่าวของพวกเราได้ทั้งหมด!”

นางไม่อาจนั่งรอความพินาศ นางต้องฝ่าทางตันนี้ไปให้ได้ ไม่ว่าจะเพื่อระบายแค้นให้ตนเอง หรือเพื่อเจ้าสิบสี่ที่ถูกกักบริเวณ นางก็ต้องลองอีกครั้ง นางจะแพ้ไม่ได้ อย่างน้อย

ก็ไม่อาจแพ้ให้นางแพศยาถงเจียชื่อนั้นเช่นกัน ไม่เช่นนั้นก็ไม่ต่างจากการกัมหัวต่อหน้าอีกฝ่าย

“พระสนมวางใจเถิดเพคะ บ่าวจะจัดคนส่งข่าวถึง ยงชินอ่องอย่างต่อเนื่อง แม้ยงชินอ่องติดภารกิจบ้านเมือง ไม่อาจเข้าเมืองหลวงได้ชั่วคราว แต่ฮองเต้ก็ไม่อาจประทับ ที่สวนฉางซุนไปตลอดได้ ครั้นเมื่อฮองเต้เสด็จกลับวัง ต่อให้ สนมอื่นคิดจะขัดขวาง ก็อาจไม่สำเร็จทุกครั้ง”

อันหม่อมมัวไม่อยากจะต่อผืนดินแดนเกินไป จึงพยายาม ปลอบใจอย่างเต็มที่ ความจริงในใจกลับหวาดกลัวว่า ปมในใจ ของเต๋อผินจะยิ่งแก้ไขไม่ตกจนก่อเรื่องขึ้นอีก ไม่เพียงทำให้สนม ในวังหลังพร้อมใจกันตีขนาบ ยังอาจทำให้ยงชินอ่องเย็นชาต่อ พระสนมยิ่งกว่าเดิม

“ก็จริง ด้วยนิสัยของฮองเต้ ต่อให้ประทับที่สวนฉางซุน ก็คงไม่นานเกินสองสามเดือน บัดนี้ก็เกือบสองเดือนแล้ว อย่างมากก็คงรั้งอยู่อีกสักเดือนสองเดือน สุดท้ายก็ต้องเสด็จ กลับวังอยู่ดี ข้าต้องคิดให้ดีว่าจะทำเช่นไร จึงจะทำให้เจ้าสี่หัน กลับมา ต่อให้ไม่อาจหันกลับมา อย่างน้อยก็ต้องให้เขายอมรับ ว่าข้าคือมารดาที่แท้จริงของเขา”

แต่ฉันกำหนดแน่วจนเส้นเลือดบนหลังมือปูดขึ้น เห็น
ได้ชัดว่า ความฝันเมื่อครู่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของนางเพียงใด

บทที่ 505 แผนซ่อนแผน

“ก็จริง ด้วยนิสัยของฮ่องเต้ ต่อให้ประทับที่สวนฉางชุน ก็คงไม่นานเกินสองสามเดือน บัดนี้ก็เกือบสองเดือนแล้ว อย่างมากก็คงรั้งอยู่ต่ออีกสักเดือนสองเดือน สุดท้ายก็ต้องเสด็จกลับวังอยู่ดี ข้าต้องคิดให้ดีว่าจะทำเช่นไร จึงจะทำให้เจ้าสีหันกลับมาต่อให้ไม่อาจหันกลับมา อย่างน้อยก็ต้องให้เขายอมรับว่าข้าคือมารดาที่แท้จริงของเขา”

เต๋อผินกำหัดแน่นจนเส้นเลือดบนหลังมือปูดนูน เห็นได้ชัดว่า ความฝันเมื่อครู่ส่งผลกระทบต่อจิตใจของนางเพียงใด

อันห่มัวมัวเห็นเต๋อผินอารมณ์ไม่มั่นคงก็รีบฝืนยิ้มรับคำ

“พระสนมกล่าวถูกแล้วเพคะ เพียงรอให้ฝ่าบาทเสด็จกลับวัง ยงชินอ๋องก็ต้องมาถวายความเคารพที่ตำหนักหย่งเหอ แล้วจะมีผู้ใดขัดขวางได้เล่า”

เห็นสีหน้าของเต๋อผินผ่อนคลายลงเล็กน้อย อันห่มัวมัวจึงกล่าวต่อ

“พระสนมควรพักผ่อนบำรุงร่างกายให้ดีเสียก่อน รอให้พระวรกายฟื้นตัว เรื่องอื่นค่อยว่ากันภายหลังเพคะ”

อันหมัวมัวไม่กล้าบอกต่อผินเลยว่า อาการของฮ่องเต้มิใช่แค่เจ็บป่วยเล็กน้อย ได้ยินมาว่าพระอาการทรุดหนักลงเรื่อย ๆ ก็ไม่รู้ว่าจะประคองร่างกายจนกลับวังได้หรือไม่ หากถึงเวลานั้นฝ่าบาทเกิดมีอันเป็นไป แม้จะไม่ถึงกับบ้านเมืองปั่นป่วน แต่ก็ย่อมมีเรื่องยุ่งยากมากมายแน่

เมื่อยงชินอ่องขึ้นครองราชย์โดยมีจงหย่งจวิ้นอ่องและพวกพ้องคอยสนับสนุน แม้จะพูดได้ไม่เต็มปากว่ายงชินอ่องจะไม่ถูกจงหย่งจวิ้นอ่องชักจูงไปทุกเรื่อง แต่อย่างไรเสีย การเมินเฉยต่อคำหนักหย่งเหอยอมเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นแน่

ฐานะของเต๋อผินในยามนี้ไม่เหมือนในอดีต แม้นางจะเป็นมารดาผู้ให้กำเนิดของยงชินอ่อง แต่เมื่อฝ่าบาทยกยงชินอ่องไปเป็นบุตรบุญธรรมของกงฮองเฮาแล้ว ยงชินอ่องก็ย่อมเป็นบุตรของกงฮองเฮาเท่านั้น มิได้มีความเกี่ยวข้องอันใดกับเต๋อผินอีก ต่อให้นางยังมีชีวิตอยู่ก็ไม่ต่างกัน

แต่อดินสัมผัสความขอลไปทีในถ้อยคำของอันหมั้วมัว
ไม่ได้ ช้ำยังเห็นว่าการวิเคราะห์ของอีกฝ่ายสมเหตุสมผลจึง
คลายมือที่กำแน่นลง พลังนี้ถึงภาพอันเงินที่หุ้มเททำงานโดย
ไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อยในอดีต อารมณ์ที่แปรปรวนจึงค่อยๆ สงบลง
ได้บ้าง

ทว่าบัดนี้ร่างกายของนางเสื่อมถอยไปแล้ว ต่อให้มียา
ประคองก็ยังอ่อนแรง ยิ่งไปกว่านั้น จิตสังหารได้ก่อขึ้นในใจของ
อันถึงแล้ว ผันร้ายนี้เป็นเพียงจุดเริ่มต้นเท่านั้น ต่อไปเกรงว่าจะ
เป็นการเอาชีวิตของนางโดยตรง

“เจ้าพุดถูก ข้าต้องรักษาสุขภาพตนเองเอาไว้ รอให้เจ้าสี่
ขึ้นครองราชย์ ต่อให้เป็นพระราชโอรสของฝ่าบาทแล้ว
อย่างไร ขอเพียงข้าปรารถนา สุดท้ายเจ้าสี่ก็ต้องกลับมาอยู่ข้าง
ข้าแน่นอน”

แต่อดินกล่าวปนหอบ ก่อนจะหลับตาลงโดยไม่รู้ตัว
บนใบหน้ายังปรากฏรอยยิ้มแห่งความได้ใจที่ไม่จางหาย

คิดไปคิดมา แต่อดินก็ผล็อยหลับไปอีกครั้ง แต่จาก
ท่าทางในยามนี้ เห็นได้ชัดว่านางกำลังฝันดี

เพียงแค่...ด้วยการจัดการของอินถ์ถึง ต่อให้เป็นความฝัน
ที่งดงามเพียงใด สุดท้ายก็ต้องแปรเปลี่ยนเป็นฝันร้ายอยู่ดี

อันห่มัวมัวเห็นเตอผินผล็อยหลับไปก็ลดการเคลื่อนไหว
ลงโดยทันที ชัดเจนว่าไม่ยากรบกวน นางรู้ดีว่ามีเพียงยาม
ที่เตอผินหลับเท่านั้นที่ทำให้ผู้คนวางใจได้ เตอผินในช่วงเวลา
อื่นก้าวร้าวเกินไป ไม่ใช่แค่ผู้อื่น แม้แต่คนรับใช้ในตำหนัก
หย่งเหอเองยังรู้สึกกดดัน

ครั้งอันห่มัวมัวออกมาจากด้านในตำหนักก็เห็นอวี๋เหรา
เดินถือถาดผลไม้และกระถางรูปสวณเข้ามา นางยกมือทำ
สัญญาณ อวี๋เหราจึงรู้ตัวและลดจิ้งหะผีเท้าลง อันห่มัวมัวจึง
ค่อยโล่งใจ

แต่ในจังหวะที่หันหลังกลับ นางกลับไม่ทันสังเกตว่าใน
ดวงตาของอวี๋เหรามีแววโล่งอกแวบผ่านไป

หลังจากอันห่มัวมัวจากไป อวี๋เหราก็เปลี่ยนถาดผลไม้
และกระถางรูปให้เรียบร้อย

การกระทำเหล่านี้ตามปกติแล้วไม่ควรจะมีสิ่งใดผิดปกติ
ทว่าความระมัดระวังเกินเหตุของอวี๋เหราก็บ่งบอกว่านาง

มีเจตนาอื่นแอบแฝง เพียงแต่ว่าเต๋อผินกลับไปแล้ว ส่วน
อันหมั่มผู้จงรักภักดีก็ไม่อยู่ข้างกาย จึงไม่มีผู้ใดเชื่อว่า
สาวใช้ใหญ่ข้างกายเต๋อผินจะกล้าลงมือทำสิ่งใดกับนาง

ทางด้านตำหนักอี๋คุน แม้อี๋เฟยจะให้ความสนใจกับความ
เคลื่อนไหวของตำหนักหย่งเหอ แต่กลับยังไม่ลงมือใดๆ
เหตุเพราะมีผู้ที่คิดลงมือมากพอแล้ว ขาดนางไปคนหนึ่งก็ไม่
ต่างอันใด อีกทั้งด้วยความเกี่ยวพันกับอันเจิน นางจึงไม่คิดจะ
เข้าไปพัวพันกับความวุ่นวายนี้

แน่นอน หากเต๋อผินไม่ตาย นางย่อมต้องลงมือส่งอีก
ฝ่ายไปก่อนที่เจ้าสี่จะขึ้นครองราชย์อย่างแน่นอน เพราะนางรู้จัก
สตรีผู้นี้ดีเกินไปจึงไม่อาจปล่อยให้อีกฝ่ายมีโอกาสดำเนินตัว
มิฉะนั้นความพยายามทั้งหมดก่อนหน้านี้คงสูญเปล่า และใน
ภายหน้า ไม่เพียงแต่นางเอง เกรงว่าทั้งวังหลวงจะไม่อาจสงบ
สุขได้เพราะสตรีผู้นี้

“พระสนม ทางตำหนักหย่งเหอมีข่าวส่งมา ช่วงนี้เต๋อผิน
มักฝันร้ายอยู่บ่อยครั้ง และในยามละเมอมักเอ่ยถึงกงฮองเฮา”

เมื่อฉีหม้วักกล่าวถึงถงฮองเฮา บนใบหน้าก็ปรากฏแวว
ซับซ้อนขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ในปีนั้น ไม่ว่าจะเป็นนายของนางหรือเต๋อผินและผู้อื่น
ใครเล่าจะมีจุดเริ่มต้นในวังสูงส่งเทียบเท่าถงฮองเฮาในอดีต
เพียงแต่ว่าสตรีงามมักอาภัพ ต่อให้รักมากเพียงใดก็ยังมีอาจ
เทียบกับราชการแผ่นดินของจักรพรรดิได้ สุดท้ายแล้ว ในวัง
หลังแห่งนี้ มีเพียงผู้ที่มีชีวิตอยู่ถึงท้ายที่สุดเท่านั้นที่เป็นผู้ชนะ
ความโปรดปรานในวันวานล้วนเป็นเพียงเมฆหมอกผ่านตา
ดูจากถงฮองเฮาและเหลียงเฟยคงพอจะเข้าใจ

น่าเสียดายที่มีผู้คนมากมายมองไม่ทะลุปรุโปร่ง
ไม่เช่นนั้นคงไม่มีผู้ใดก้าวเดินบนเส้นทางที่ไร้ทางกลับเช่นนี้
ซ้ำแล้วซ้ำเล่า

อ๊อฟเฟยเล็กคิ้วนิดๆ สีหน้าดูแปลกไปเล็กน้อย เห็นได้ชัดว่า
นางก็นึกถึงเรื่องในอดีตเช่นกัน

สำหรับนางและเต๋อผิน ไม่ว่าเรื่องราวในวันนั้นจะถูก
หรือผิด ไม่ว่าจะเป็นเพราะความคึกคะนองในวัยเยาว์หรือเพราะ
ผลประโยชน์ ทุกคนต่างคำนวณผู้อื่นไปพร้อมกับถูกผู้อื่น

คำนวณกลับ มองผิวเผินต่างรุ่งโรจน์กันทั้งนั้น แต่จะรุ่งโรจน์จริงหรือไม่ก็ต้องดูชะตากรรมและความรู้สึกของแต่ละคน

“นี่ก็ไม่ถึงว่าผ่านมาหลายปี เต๋อผินยังไม่ยอมปล่อยวาง! อย่างว่า คนต่ำต้อยที่ทรยศเจ้านายโดยการไต่เต้าขึ้นเตี้ยง ต่อให้ปีนขึ้นสูงเพียงใดก็ไม่อาจลบล้างความต่ำต้อยในกระดูกได้ ไม่เช่นนั้นเต๋อผินคงไม่เอาไฟดี ๆ ในมือไปเล่นจนพังเช่นนี้”

อี้เฟยโบกมือเบา ๆ สีหน้าเย็นชาอย่างยิ่ง ชัดเจนว่านางดูแคลนความตื่นตระหนกในใจของเต๋อผินเป็นอย่างมาก

ตอนนั้นอะไรก็กล้า แต่พอตอนนี้ป่วยหนักขึ้นมาถึงเพึ่งเสียใจ ช่างไม่รู้จักอายเสียบ้าง

ในยามที่ถงฮองเฮายังมีชีวิต นางเป็นผู้ที่ไม่อาจทนเห็นสิ่งสกปรกในสายตาได้ แม้ยามนี้นางจะสิ้นไปแล้ว แต่อี้เฟยก็เชื่อว่า ถงฮองเฮาอาจให้อภัยผู้ใดก็ได้ แต่ไม่ใช่เต๋อผินผู้ที่กล้าปีนขึ้นเตี้ยงฮองเต๋อแย่งชิงความโปรดปราน เพราะในเวลานั้นเต๋อผินทำต่อหน้าสนมทั้งวัง เหยียบย่ำศักดิ์ศรีของถงฮองเฮาลงกับพื้นอย่างไร้ความปราณี

ฉันทะมัวมัวได้ยินดังนั้นก็เข้าใจโดยถ่องแท้ แม้อัฟเฟียจะบอกว่าไม่สนใจเรื่องนี้ แต่แท้จริงกลับกำลังซ้าเติม ยิ่งอยากเห็นเต๋อผินมีชีวิตที่ย่ำแย่ลงไปอีก หากถึงขั้นสิ้นลมสิ้นใจได้ยิ่งดี จะได้ไม่ต้องไปทำร้ายผู้อื่นหรือย้อนกลับมาแวงกัตตนเอง

ที่ฉันทะมัวมัวรังเกียจเต๋อผินผู้นี้ก็ล้วนมาจากการกระทำหน้าไหว้หลังหลอกของนางเองทั้งนั้น

ในวัง ผู้ที่ไม่รู้ความจริงต่างพากันชื่นชมว่าเต๋อผินสง่างาม อ่อนโยน เปี่ยมคุณธรรม และรักษากฎระเบียบ แต่แท้จริงแล้วสตรีผู้นี้กลับมากเล่ห์เพทุบายและโหดเหี้ยมอำมหิต ผู้ใดล่วงเกินนางล้วนไม่มีจุดจบที่ดี กระนั้นกลับเป็นคนที่ฆ่าคนแล้วยังต้องการคำขอบคุณ ช่างน่าชิงชังยิ่งนัก

“พระสนม เต๋อผินผู้นี้เล่ห์เหลี่ยมแพรวพราว ครั้นนี้จู่ๆ ก็ลากถงฮองเฮาออกมา เกรงว่าจะมีเจตนาอื่นแอบแฝงกระมัง เพคะ”

ฉันทะมัวมัวกล่าวด้วยความกังวล

ในวังแห่งนี้ เรื่องการเจ็บป่วย ฝันร้าย หรือสิ่งอื่นใดสามารถใช้เป็นข้ออ้างได้ทั้งนั้น ครั้นเกิดขึ้นบ่อยเข้า ผู้คน

ก็ไม่มองด้วยสายตาธรรมดาอีกต่อไป แต่กลับคิดไปไกลอย่างเป็นธรรมชาติ เรื่องราวจึงถูกขยายซับซ้อนขึ้นเรื่อย ๆ ดังเช่นในยามนี้ เต๋อผินผ่นร้ายเพราะอินถ์คิดจะจัดการนาง ทว่าในสายตาของฉีหม้วม้ว ไม่สิ ควรกล่าวว่าในสายตาของคนทั้งวังหลัง เกรงว่านี่จะเป็นการแสดงฉากใหญ่ที่นางกำกับและแสดงด้วยตนเอง

อ๊ไผ่ไต้ยีนถ้อยคำของฉีหม้วม้วก็อดถอนใจยาวไม่ได้

การที่นางมิได้โต้แย้ง ดูท่าความคิดในใจคงไม่ต่างจากอีกฝ่ายมากนัก ล้วนแฝงไว้ด้วยความคลางแคลง

“ในใจข้าเองก็มีข้อสงสัยอยู่บ้างว่า การกระทำของเต๋อผินครั้งนี้จะเป็นไปเพื่อตึงตูดความสนใจของฝ่าบาท หรือกล่าวให้ชัดก็คือเพื่อตึงตูดความสนใจของเจ้าสี่หรือไม่ เพราะสำหรับฝ่าบาทและเจ้าสี่แล้ว ถงฮองเฮาเป็นบุคคลที่พิเศษยิ่ง ไม่ว่านางจะเคยทำสิ่งใดในยามมีชีวิต ครั้นคนสิ้นไปแล้ว ความทรงจำในอดีตก็มักถูกแต่งเติมให้สวยงามขึ้นโดยไม่รู้ตัว ภาพลักษณ์ยิ่งดูงดงามขึ้นไปอีก เพียงมีสิ่งใดเกี่ยวข้องก็ยอมทำให้ผู้คนเปลือยให้ความสนใจมากขึ้นโดยไม่รู้ตัว ดูลิ บรรดาทุยเหรินและต่าอิงที่ฝ่าบาทเรียกไปเข้าเฝ้าในช่วงหลายปีมานี้ หากไม่ใช่คน

ที่คล้ายเฮ่อเซ่อหลี่ฮองเฮา ก็เป็นคนทีคล้ายถงฮองเฮา จากจุดนี้ เห็นได้ชัดว่าฝ่าบาทยังคิดถึงพวกนางอยู่เสมอ”

“อีกทั้งเจ้าสี่นะ เต๋อผินปฏิบัติต่อเขาอย่างเข้มงวดเกินไป ทว่าในยามที่ถงฮองเฮามีชีวิต ไม่ว่าด้วยเหตุผลใดนางก็ยัง ปฏิบัติต่อเจ้าสี่อย่างดี เมื่อเปรียบเทียบกับเช่นนี้แล้ว เจ้าว่าในใจ เจ้าสี่จะนึกถึงผู้ใดมากกว่ากันล่ะ”

อี่เฟยมีสีหน้าครุ่นคิด น้ำเสียงแฝงความไม่แน่ใจเล็กน้อย แต่จากถ้อยคำเหล่านี้ก็พอจะมองเห็นความระแวงระวังที่นางมี ต่อเต๋อผินได้อย่างชัดเจนแล้ว

ฉีหม้วมัวคิดตามอย่างละเอียดแล้วอดกลืนน้ำลายไม่ได้ หากไม่ตั้งใจพิจารณาย่อมไม่อาจเชื่อมโยงเรื่องเหล่านี้เข้า ด้วยกันได้ แต่เมื่อลองคิดให้ดีกลับพบว่าเป็นเช่นนั้นจริง

อย่าดูแคลนว่าฮองเต๋อในปัจจุบันมีฮองเฮามาแล้วถึงสาม พระองค์ และมีสนมจำนวนมาก ทว่าผู้ที่สามารถทิ้งร่องรอยไว้ในใจของเขาได้อย่างแท้จริงกลับมีอยู่ไม่กี่คน แม้แต่นายของนาง เองยังไม่กล้าเอ่ยว่าตนเป็นหนึ่งในนั้น

“เช่นนั้นพระสนมมีแผนการใด จะปล่อยให้เต๋อผินวาง
แผนการต่อไปเช่นนี้หรือเพคะ”

ฉินหมั้วหมั้วถามพลางขยี้ปลายนิ้วด้วยความกระวนกระวาย
เห็นได้ชัดว่านางให้ความสำคัญกับเรื่องนี้อย่างแท้จริง

อ๊อฟเฟยชมวดคิ้วแน่น ในใจกลับเต็มไปด้วยความหงุดหงิด
นางสามารถผลักดันอยู่เบื้องหลัง หรือคอยขัดขวางตำหนัก
หย่งเหอในยามที่ไม่เป็นที่สังเกตได้ แต่ไม่อาจลงมือปลิดชีวิต
เต๋อผินอย่างเปิดเผย ทว่าการที่ไม่อาจลงมือมิได้หมายความว่า
นางจะยอมมองดูเต๋อผินพลิกกลับขึ้นมา พุดตามตรง นางอดทน
กับเต๋อผินมานานเกินไปจนถึงขั้นไม่อาจอดกลั้นได้อีก

แต่นางก็ยังต้องคำนึงถึงอื่นเจินด้วย...ทว่าการคำนึงถึง
ก็มีได้หมายความว่า จะต้องก้มหัวให้ เต๋อผินต้องการใช้
ถงฮองเฮาดึงดูดความสนใจเจ้าสี่ เช่นนั้นนางก็จะช่วยให้อีกฝ่าย
สมปรารถนา เปิดโปงความเกลียดชังที่เต๋อผินมีต่อถงฮองเฮาให้
เป็นที่ประจักษ์ต่อหน้าผู้คน ถึงเวลานั้น นางอยากจะเห็น
เหลือเกินว่าเต๋อผินยังจะมีหน้าชู پایถงฮองเฮาเพื่อสร้างทำเป็น
มารดาผู้เปี่ยมเมตตาได้อีกหรือไม่

“ยอมไม่ใช่เช่นนั้น”

อ๊อฟเฟี้ยวเราะเยาะเบาๆ ก่อนจะกวักมือเรียกฉีหมั้วมัว จากนั้นก็กระซิบกำชับอยู่ข้างหูอีกฝ่ายอย่างละเอียด ทำให้ฉีหมั้วมัวที่เดิมยังงุนงงพยักหน้ารับอย่างเข้าใจติดต่อกันหลายครั้ง

ทางด้านคฤหาสน์นอกเมือง อันถึงพาหวนซีและเด็กๆ ขึ้นเขา ออกล่าสัตว์ โดยไม่รู้เลยว่าในวังหลังได้เกิดการแสดงจากใหญ่ อีกจากขึ้นเพราะการเคลื่อนไหวของเขา แม้นากใหญ่นี้จะสำเร็จ ขึ้นด้วยความบังเอิญอยู่บ้าง แต่ต่อให้เขารู้เข้าก็ยอมไม่เปลี่ยนความตั้งใจเดิม

แม้ไม่กล่าวถึงอ๊อฟเฟี้ยว เพียงเรื่องที่เตอผินวางแผนใส่ร้าย และคำนวณพาหวนซีและพวกหลายต่อหลายครั้ง อันถึงก็ไม่มีทางปล่อยเตอผินไปอยู่แล้ว ยิ่งไปกว่านั้น เตอผินยังชั่วอยู่แล้ว ซ้ำเล่า หากเขายังไม่ลงมืออีกจะเหมาะสมกับการเป็นผู้นำครอบครัวนี้ได้อย่างไร

“ท่านอ๋อง ตรงนั้นมีผลไม้ป่าอยู่เพคะ”

หว่านซีมองไปยังผลไม้ป่าที่คุ้นตาไม้ไผ่กลั่น แล้วอดตั้ง
ชายแขนเสื้อของอินถึงเพื่อขอพักไม่ได้

เด็กหญิงหลายคนก็ตามมาข้างๆ เห็นได้ชัดว่าสนใจ
ผลไม้ป่ามากกว่าการล่าสัตว์ เมื่อหว่านซีเอ่ยปาก พวกนางต่าง
ก็พากันขอไปเก็บผลไม้ป่า

อินถึงกับพวกหงหมินเห็นดังนั้นจะเอ่ยปฏิเสธได้อย่างไร
ย่อมตามใจพวกนางโดยปริยาย

หลินซูจิว ทิงอวี๋ รวมถึงคนอื่นๆ ก็ไม่ใช่คนเอื้อระเหย
พอเห็นว่าพวกอินถึงจะพักก็จัดการปูเสื่อข้าง ทำความสะอาด
พื้นที่ข้าง แบ่งหน้าที่ชัดเจน เคลื่อนไหวว่องไว

“ไม่ใช่เพิ่งเคยเห็นผลไม้ป่าชนิดนี้เป็นครั้งแรกเสียหน่อย
เหตุใดทุกครั้งทีเห็นจึงดีใจนักเล่า”

อินถึงเห็นองครักษ์คุ้มกันเด็กๆ อยู่จึงหันมาสนใจหว่านซี
แล้วถามนางด้วยน้ำเสียงที่แฝงความหยอกเย้า

ทั้งสองอยู่ร่วมกันมานานกว่าสิบปี ตามเหตุผลแล้วก็ควร
เป็นคู่สามีภรรยาที่คุ้นเคยกันดีแล้ว แต่หว่านซี นอกจากบุคลิก

จะงดงาม สุขุม และเปี่ยมเสน่ห์ขึ้นตามวัย กาลเวลากลับไม่ทิ้ง
ร่องรอยใดไว้บนร่างกายเลย

“หม่อมฉันมิได้ดีใจเพราะเห็นผลไม้ป่า หากแต่ดีใจ
ที่ท่านอ่องได้อยู่เป็นเพื่อนหม่อมฉันต่างหากเพคะ”

หว่านซีเด็ดผลไม้ป่าลูกหนึ่ง ใช้ผ้าเช็ดให้สะอาด และ
กำลังจะนำเข้าปาก

แต่ใครจะรู้ว่าอันถั่งกลับหันหน้ามาจับไว แล้วกินผลไม้นั้นเข้าไปเสียเอง

หว่านซีได้แต่มองตาค้าง

“ท่านอ่อง เหตุใดจึงชอบกลั่นแกล้งผู้อื่นเช่นนี้เล่า!”

บทที่ 506 ต้นเหตุแห่งหายนะ

“หม่อมฉันมิได้ดีใจเพราะเห็นผลไม้ป่า หากแต่ดีใจที่ท่านอ่อน
ไต่อยู่เป็นเพื่อนหม่อมฉันต่างหากเพคะ”

หว่านซีเด็ดผลไม้ป่าลูกหนึ่ง ใช้ผ้าเช็ดให้สะอาด และ
กำลังจะนำเข้าปาก

แต่ใครจะรู้ว่าอันถึงกลับหันหน้ามาจับไว แล้วกินผลไม้นั้นเข้าไปเสียเอง

หว่านซีได้แต่มองตาก้าง

“ท่านอ่อน เหตุใดจึงชอบกลับแกล้งผู้อื่นเช่นนี้เล่า!”

อันถึงมองหว่านซีในท่าทางอ่อนหวานน่ารัก ดวงตาของเขาเต็มไปด้วยความอ่อนโยน ยกมือขึ้นบีบจมูกเล็กของนางเบาๆ พร้อมกล่าวเจือเสียงหัวเราะ

“ผิดแล้ว ชั่วชีวิตนี้ข้ารักแต่จะกลั่นแกล้งเจ้าเพียงคนเดียว”

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับอันถึงที่เหลาะแหละเสเพลเช่นนี้
หว่านซีทั้งชื่นทั้งขัดใจ จึงถลึงตามองเขาอย่างขุ่นเคือง มือเล็ก
เอื้อมไปที่เอวของเขาโดยไม่รู้ตัว ก่อนออกแรงบิดเนื้ออ่อน
บริเวณนั้นพลางกล่าว

“เช่นนั้นหากหม่อมฉันไม่ตอบโต้เสียหน่อย จะมีใช่เป็น
การทำให้ความตั้งใจของท่านอ่องสูญเปล่าหรือเพคะ”

อันถึงโดนมือน้อยๆ หยิกเจ็บจนต้องสูดปาก ครั้นหันไป
เห็นว่าเด็กๆ และบรรดาบ่าวรับใช้ไม่ได้สังเกตพวกเขา อันถึง
ก็ยื่นมือไปกุมมือเล็กของหว่านซีที่วางอยู่บนเอวตนไว้ แล้ว
กล่าวเสียงต่ำ

“ข้าดันลืมไปว่า บางครั้งเจี้ยวเจี้ยวของข้าก็เป็นลูกแมวป่า
ที่ชวนคนได้เหมือนกัน”

หว่านซีเห็นท่าทางไร้恙อายุของอันถึงแล้วทั้งโกรธ
ทั้งขำ แผลอคิดไปว่าพริบตาเดียวก็ผ่านมากกว่าสิบปีแล้ว ทว่า
บุรุษตรงหน้ากลับดูไม่เปลี่ยนแปลงไปเลย ยังคงหล่อเหลาและชอบ
หยอกเย้านางเช่นเดิม ถึงกระนั้นนางกลับรู้สึกว่าเป็นเช่นนั้นก็ดี

เหมือนกัน อย่างน้อยไม่ว่ากาลเวลาจะเปลี่ยนไปเพียงใด
ความรู้สึกระหว่างพวกเขาก็ไม่เคยเปลี่ยน

“ฮึ!”

หว่านชีส่งเสียงเบาๆ แสร้งทำเป็นงอนแล้วหันหน้าไป
อีกทาง สายตามองไปยังแนวเขาที่ทอดยาวอยู่ไกลๆ ในใจ
อดทอดถอนใจไม่ได้ว่าวิวทิวทัศน์ที่นี่ช่างงดงามยิ่งนัก

ที่นี่แตกต่างจากคฤหาสน์บนภูเขาที่พวกเขาเคยไปพัก
ในอดีต ด้วยทำเลที่ค่อนข้างห่างไกล บริเวณโดยรอบคฤหาสน์
แห่งนี้จึงมีบ้านเรือนตั้งอยู่บางตา แม้ใกล้ๆ จะมีหมู่บ้านอยู่บ้าง
แต่ก็ไม่ได้ทำลายภาพรวมของผืนป่า ทำให้ยังคงรักษาสภาพ
ธรรมชาติเดิมไว้ได้อย่างสมบูรณ์ เมื่อมองออกไปไกล ผืนป่า
แห่งนี้จึงมีความงดงามที่แตกต่างจากภูเขาซึ่งถูกปรับปรุงแล้ว
โดยสิ้นเชิง

เนื่องจากพื้นที่โดยรอบส่วนใหญ่ล้วนเป็นที่ดินส่วนตัว
ของอินถ์ ป่าภูเขาแห่งนี้จึงแทบไม่มีผู้ใดมาเยือน แม้แต่คนจาก
คฤหาสน์ก็เพียงเข้ามาหาพื้นหรือจับสัตว์ป่าธรรมดาเท่านั้น
ด้วยเหตุนี้ ที่นี่จึงคล้ายภูเขาสมบัติที่ยังไม่ถูกสำรวจ พืชพรรณ

สัตว์ป่ามีมากและหลากหลายกว่าภูเขาคฤหาสน์ก่อนหน้านี้
ความรู้สึกแปลกใหม่จึงไม่ได้เกิดขึ้นเพียงกับเด็ก ๆ เท่านั้น
แม้แต่หว่านซีก็อดรู้สึกอยาก رؤอยากเห็นไม่ได้

แม้หว่านซีจะนอนอั้นถึงอยู่เล็กน้อย แต่ความสนใจก็ถูก
ผลไม้ป่าและสัตว์ป่าที่แปลกตาบนภูเขาดึงดูดไปอย่างรวดเร็ว
ทำให้อันถั่งที่อยู่ข้างๆ อดขำไม่ได้

พวกเขาอยู่ในป่าอีกพักใหญ่ เก็บผลไม้ป่าไปไม่น้อย
เห็นว่าใกล้เที่ยงเช้าแล้ว อันถั่งก็นึกถึงจุดประสงค์ของการ
ออกมาครั้งนี้ จึงกำชับสั่งการอยู่สองสามประโยค ก่อนจะพา
พวกหิงหมินเดินลึกเข้าไปในป่า

หว่านซีมองตามแผ่นหลังของพวกเขา ใจกลับสงบ ไม่ได้
รู้สึกกังวลแต่อย่างใด เพราะการออกมาครั้งนี้ เดิมทีก็เพื่อการ
ล่าสัตว์และทำอาหารกลางแจ้ง หากมีเพียงผลไม้ป่าแต่ไม่มี
เนื้อสัตว์ ก็ย่อมขาดความสนุกไปไม่น้อย

เมื่อเก็บผลไม้มันจนพอแล้ว หว่านซีก็เรียกบรรดา
เด็กหญิงมานั่งพัก เมื่อเห็นรอยยิ้มสดใสบนใบหน้าของพวกนาง
มุมปากของหว่านซีก็โค้งขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ชีวิตในเมืองหลวง ภายนอกอาจดูสงบเรียบร้อย แต่แท้จริงแล้วกลับอัดอั้นและเต็มไปด้วยอันตรายรอบด้าน พลั้งเผลอเพียงนิดก็อาจต้องสังเวยชีวิตตนเอง และยังอาจถูกผู้คนรอบข้างให้พลอยรับเคราะห์ไปด้วย

หว่านซีไม่กล้าอ้างว่าตนแข็งแกร่งหรือไม่หวาดกลัวใคร ดังนั้นการได้ออกมาพักผ่อนเช่นนี้ สำหรับนางแล้วถือเป็นการผ่อนคลายที่หาได้ยากยิ่ง

ทุกสิ่งในเมืองหลวงย่อมไม่หยุดนิ่งเพียงเพราะการจากมาเพียงชั่วคราของพวกเขาคู่ตรงกันข้าม ยังมีผู้คนเข้ามาก่อความวุ่นวายให้กระแสน้ำขุ่นยิ่งขึ้น หวานซียังไม่ได้สอบถามความคืบหน้าเรื่องของเต๋อผิน แต่ในใจกลับภาวนาอย่างยิ่งว่า เมื่อกลับไปแล้วเรื่องนี้จะได้ข้อสรุปเสียที เพราะไม่มีผู้ใดอยากถูกคนอันตรายดุจจอร์จอสพิษคอยจับจ้องปองร้ายอยู่ตลอดเวลา

“เสด็จแม่ เหตุใดคราวนี้พวกเราต้องพาคนพวกนั้นมาด้วย หรือเพคะ”

หย่าลีฉีเพียงนึกถึงบรรดาสตรีในเรือนหลังที่คิดจะขึ้นมา แทนที่มารดาของตน สีหน้าก็เต็มไปด้วยความไม่พอใจ แม้ผลไม้ป่าที่อยู่ในมือจะหวานอร่อย บัดนี้กลับไม่อร่อยเสียแล้ว

หวานซีมองหย่าลีฉีและคนอื่นๆ ที่อายุยังน้อยแต่กลับ รู้ทันคนเกินวัย แล้วใช้นิ้วเรียวขาวตะหนัหน้าผากนางเบาๆ พลัง กล้าวทั้งข้าทั้งเอ็นดู

“เรื่องของผู้ใหญ่ เด็กๆ อย่าได้เข้าไปยุ่ง ไม่ว่าพวกนาง จะเป็นอย่างไรก็ยังถือเป็นผู้อาวุโส หรือต่อให้มีฐานะต่ำต้อย ก็ไม่ใช่สิ่งที่เจ้าควรนำมาพูดถึง อีกทั้งเรื่องของพวกนาง เสด็จพ่อของเจ้าย่อมมีการจัดการของตนเอง เจ้ากับพี่น้อง คนอื่นๆ ถือโอกาสนี้สนุกกับการเล่นของตนเถิด”

หวานซีไม่คาดคิดว่าเด็กๆ จะเป็นห่วงนางเช่นนี้ แม้ อันถังจะไม่ไปยังเรือนของบรรดาสนมชายาเหล่านั้น แต่ตราบใจ ที่พวกนางยังไม่ยอมตัดใจ คฤหาสน์หลังนี้ก็ยอมเต็มไปด้วยการ แย่งชิงบุรุษสารพัดวิธีอยู่ทุกวี่ทุกวัน หากมิใช่เพราะหวานซี มั่นใจในอบรมสั่งสอนของตนเองมากพอ นางก็คงต้องกังวลว่า พฤติกรรมอันกระหายของสตรีเหล่านั้นจะทำให้เด็กๆ เรียนรู้ สิ่งไม่ดีติดตัวไป